

## Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne <sup>(1)</sup>, zmienioną dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniającą dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne <sup>(2)</sup> oraz dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE <sup>(3)</sup>, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie musi ustanowić obowiązek wykonania oceny skutków środowiskowych w odniesieniu do rodzajów przedsięwzięć wymienionych w załączniku I do dyrektywy, a w szczególności w pkt 20 (konstrukcja napowietrznych linii elektrycznych o napięciu co najmniej 220 kV i długości powyżej 15 km), w przypadku instalacji planowanej na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich, również wtedy gdy próg powodujący powstanie obowiązku przeprowadzenia oceny (w niniejszej sprawie długość powyżej 15 km) zostaje osiągnięty lub przekroczony nie przez część instalacji znajdującą się na jego terytorium, lecz poprzez doliczenie części instalacji w sąsiednich państwach?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 175, str. 40.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 73, str. 5.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 156, str. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Panevėžio apygardos teismas (Litwa) w dniu 20 maja 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Edgarowi Babanovowi**

**(Sprawa C-207/08)**

(2008/C 209/31)

*Język postępowania: litewski*

## Sąd krajowy

Panevėžio apygardos teismas (Litwa).

## Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Edgar Babanov

## Pytania prejudycjalne

1) Czy i z którymi dokładnie przepisami Unii Europejskiej jest niezgodny art. 265 kodeksu karnego Republiki Litwy w

zakresie, w jakim przewiduje bezwarunkową odpowiedzialność karną za uprawę wszelkich bez wyjątku odmian konopi, bez względu na ilość zawartej w nich substancji aktywnej?

2) Jeśli jest on niezgodny z tymi przepisami, czy sąd Republiki Litwy może orzekając zastosować prawo krajowe (art. 265 kodeksu karnego), jeżeli zawartość substancji aktywnej w uprawianych konopiach nie przekracza 0.2 %?

**Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates przeciwko OHIM, wniesione w dniu 20 maja 2008 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**

**(Sprawa C-208/08 P)**

(2008/C 209/32)

*Język postępowania: francuski*

## Strony

*Wnoszący odwołanie:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

*Druga strona postępowania:* American Clothing Associates

## Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/066 w zakresie, w jakim orzeczono, że art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego <sup>(1)</sup> nie ma zastosowania do znaków usługowych;

— obciążenie American Clothing Associates kosztami postępowania.

## Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na poparcie odwołania jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 6ter Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r. z późniejszymi zmianami <sup>(2)</sup>. Wbrew temu, co orzekł Sąd, ten ostatni przepis, do którego odsyła art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego na poparcie, znajduje w istocie bez rozróżnienia zastosowanie zarówno do znaków oznaczających towary, jak i do znaków oznaczających usługi.

W tym zakresie wnoszący odwołanie wskazuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, dokonując literalnej i oderwanej od kontekstu wykładni art. 6ter konwencji paryskiej, nie biorąc pod uwagę ducha tego przepisu i samej konwencji, która po wprowadzeniu zmian aktem lizbońskim z dnia 31 października 1958 r. zaleca rozciągnięcie wszystkich przepisów odnoszących się do znaków fabrycznych lub handlowych na znaki usługowe, z wyjątkiem kilku przepisów, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie.

Wnoszący odwołanie podnosi, po drugie, że sam prawodawca wspólnotowy kwestionuje dokonywanie rozróżnienia między znakami towarowymi a znakami usługowymi, ponieważ art. 29 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, który stanowi transpozycję art. 4A konwencji paryskiej, odnoszący się do prawa pierwszeństwa, wyraźnie wymienia usług objęte wnioskiem o rejestrację znaku.

Wskazuje on, po trzecie, że wbrew temu, co Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, art. 6 traktatu o prawie znaków towarowych sporządzonego w Genewie dnia 27 października 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że objaśnia on zakres stosowania konwencji paryskiej, nie rozciągając jednak zakresu stosowania na sytuacje, które są wykluczone w obecnym brzmieniu tej konwencji.

Wreszcie wnoszący odwołanie podkreśla, że w niedawnym wyroku sam Trybunał Sprawiedliwości dopuścił, przynajmniej domyślnie, że konwencja paryska zaleca równe traktowanie znaków towarowych i znaków usługowych.

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

(<sup>2</sup>) Zbiór traktatów Organizacji Narodów Zjednoczonych, tom 828, nr 11847, str. 108.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 maja 2008 r. — E. Friz GmbH przeciwko Carsten von der Heyden**

(Sprawa C-215/08)

(2008/C 209/33)

Język postępowania: niemiecki

**Sąd krajowy**

Bundesgerichtshof

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: E. Friz GmbH

Strona pozwana: Carsten von der Heyden

## Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (<sup>1</sup>) powinien być interpretowany w ten sposób, że obejmuje on przystąpienie konsumenta do spółki osobowej, spółki osobowej prawa handlowego, związku lub spółdzielni, jeśli cel przystąpienia nie polega przede wszystkim na uzyskaniu członkostwa w spółce, związku lub spółdzielni, lecz — co jest szczególnie częste w przypadku członkostwa w zamkniętym funduszu rynku nieruchomości — stanowi inną drogę do lokaty kapitału lub pozyskania świadczeń będących typowym przedmiotem umów zamiany?
- 2) Czy przepis art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym (wynikającym z orzecznictwa) skutkom prawnym w rozumieniu art. 7 dyrektywy, który stanowi, że takie oświadczenie konsumenta o przystąpieniu wykonane poza lokalem przedsiębiorstwa w przypadku odwołania przystąpienia do spółki prowadzi do tego, że odwołujący konsument, w momencie kiedy odwołanie staje się skuteczne, posiada roszczenie przeciwko spółce, związkowi lub spółdzielni o zapłatę należności z tytułu podziału majątku na skutek wystąpienia, tj. otrzymuje kwotę odpowiadającą wartości jego udziału w spółce, związku lub spółdzielni w momencie wystąpienia z (możliwym) skutkiem, że ze względu na rozwój gospodarczy spółki, związku lub spółdzielni zwrócona zostanie kwota mniejsza niż wartość jego wkładu bądź powstanie obowiązek dopłaty przekraczający wartość jego wkładu, gdyż mienie do podziału będzie wykazywało wartość ujemną?

(<sup>1</sup>) Dz. U. L 372, str. 31.

**Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**

(Sprawa C-221/08)

(2008/C 209/34)

Język postępowania: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R.Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia